

καὶ ἀνάσσει τοὶ διωγμοὶ κατὰ τῶν ὀλίγων αὐτῆς ὁπαδῶν, καὶ τῆς κοινῆς τοῦ Γένους παιδείας συνεργῶν.

Τοὺς τρίτους, οὔτε τοῦ Γένους ἡ παιδεία, οὔτε οἱ συνεργῶντες εἰς αὐτὴν εἶναι δυνατόν ν' ἀρέσωσιν. Εἶναι ὅμως πανουργότεροι παρὰ τοὺς δευτέρους, εὐρισκόμενοι μεταξὺ δύο κακῶν, τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἀληθῶς φιλοσοφῆν, καὶ τῆς ἀπέλπισίας τοῦ τρέφεσθαι ἀπὸ τῆν ἀπαιδευσίαν, ἐπίνοοις νὰ κάμωσι πραγματείας τὴν παιδείαν τοῦ Γένους. Ἀποστατοῦσι λοιπὸν εἰς τὸ φαινόμενον ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των ἐχθρῶς τῆς φιλοσοφίας, ἀπὸ τὴν σχέσιν τῶν ὁπίων οὔτε τροφὴ οὔτε τιμὴ ἐλπίζεται, καὶ γίνονται τῶν ἀληθινῶν φίλων τῆς σοφίας ψευδᾶ φίλοι.

Εἰς ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει νὰ φωτίζεται, ἡ διάκρισις τῶν τοιούτων εἶναι τόσον δύσκολος, ὅσον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἐκ πολλοῦ φωτισμένα ἔθνη εὐδοκιοῦν πύλλαις, ἂν καὶ πρὸς πολλὰ μικρὸν χρόνον διάστημα, πλέον οἱ πραγματεύεται παρὰ τοὺς ἀληθινούς ἐργάτας τῆς παιδείας.

Εἶναι παλαιὰ, ὄχι σημερινή, ἡ δυσκολία τῆς διακρίσεως τοῦ σοφιστοῦ ἀπὸ τὸν ἀληθῆ φίλον τῆς σοφίας. Δύσκολα γνωρίζεται ὁ σοφιστὴς διὰ τὸ περικαλύπτον παντοχόθεν κῦτὸν σκότος, δύσκολα καὶ τῆς σοφίας ὁ φίλος, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοινῶ λαοῦ πρὸς τὸ φῶς τῆς φιλοσοφίας.

Ἄλλ' ὅμως εἶναι ἀναγκαία εἰς τὴν πρόσδον καὶ ἐκπαίδευσιν τοῦ ἔθνους ἡ τοιαύτη διάκρισις, καὶ εἰς μὲν τὴν ἐκπαίδευσιν, διότι ὅσην τιμὴν προσφέρει εἰς τοὺς ἀναίσχυντους, πόρονος τῶν Μουσῶν, τοσούτον ἐμποδίζει τὸν πληθυσμὸν τῶν ἀληθινῶν ἐραστῶν, εἰς δὲ τὴν δόξαν, ἐπειδὴ εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ ὀξυσεύσῃ τὸ ἔθνος, ἐνόσω δὲξάξει τὰς ἀδόξους, καὶ ὑποφέρει νὰ χειραγωγῆται ἀπὸ σοφιστᾶς.

Τὴν τοιαύτην διάκρισιν νὰ προσενηθῇ ἄλλο δὲν δύναται παρὰ ὁ πληθυσμὸς τῆς παιδείας. Ὄταν τῶν ἐπισημῶν τὸ φῶς ἐμβάσῃ καὶ εἰς πολλῶν ἀνεπιστημόνων τὰς κεφαλὰς, τὰς ὀρθὰς δόξας, τότε καὶ ὁ κοινὸς λαὸς ἐκ μύνης τῆς ἀναγνώσεως διακρίνει τοὺς ἀληθινούς, προσηκῶς τῆς δόξης αὐτοῦ, ἀπὸ τοὺς περὰ τὸ ἴδιον, ἄλλο μὴ φροντίζοντας συμφέρον.

Ἡ ἀληθῶς φιλοσοφῶν οὔτε λαλεῖ οὔτε γράφει, παρὰ εἰς ὅσα ὁπωσδήποτε ἔχει εἰδῆσιν τινα, οὐδ' ἐπιχειροῦ τὰ υπερβαίνοντα πολὺ τὴν δυνάμιν του.

Ἡ ἀληθῶς φιλοσοφῶν τότε μόνον γράφει, ὅταν ἐλπίζει νὰ ὠφελῆσῃ κοινῶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐξαίρετως τὴν πατρίδα του. Ἰδίου κέρδους ἀφορμὴ εἶναι αἰσχρὸν εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τὸ νοήσῃ. Τιμῆς ἐλπίς εἶναι συγχωρημένον, ἀλλ' οὕτως, ὥστε νὰ τὴν δέχεται μετ' εὐχαριστίας, προσφερομένην, μᾶλλον ὡς περισσοτέρας ὠφελείας κέντρον, παρὰ ὡς τῆς προσενηθείσης ἀπὸ τοὺς κόπος του πληρωμὴν ὅταν δὲν προσφέρηται, νὰ μὴ τὸν μέλη, μηδὲ πρόφικον ἀργίας νὰ μεταχειρίζωσι τὴν στέρησιν τῆς τιμῆς. *Εἶναι δοῦλος τῆς πατρίδος, καὶ τὴν παρ' αὐτῆς τιμῆν, ἔχει λόγῳ χάριτος.* Ἄν ἡ πατρίς σιωπῆσῃ, πάλιν εὐχαριστεῖ, ὅτι καὶ δὲν τὸν ἀτίμασεν. Ἄν κατὰ δυστυχίαν τὸν ἀτίμασῃ, λυπεῖται ὄχι τόσον δι' ἑαυτὸν, ὅσον ὅτι ἡ πατρίς τὸν ἐμποδίζει νὰ τὴν ὠφελῆσῃ περισσύτερον.

Ἡ ἀληθῶς φιλοσοφῶν δὲν κολακεύει οὔτε τὴν πατρίδα, οὔτε καχένα τῶν συμπατριωτῶν. Τὰ μὲν κελὰ

ἐπαινεῖ ἀδόλως, τὰ δὲ κακὰ μὲμφεται μετὰ παρρησίας, καὶ τοὺς προξένους τῶν κακῶν θεατριζει, ὅταν ἀναίσχυντος ἐπιμένωσιν εἰς τὸν κατὰ τῆς φιλοσοφίας πόλεμον.

Ἡ ἀληθῶς φιλοσοφῶν τιμᾷ τοὺς μετ' αὐτοῦ συναγωνιζομένους τὴν καλὴν τῆς παιδείας τοῦ Γένους ἀγῶνα, καὶ συντρέχοντας τὸν αὐτὸν εἰς τὰ καλὰ καὶ τίμια δρόμον. Ἐὰν ποτὲ νομίσῃ, ὅτι ἐπλανήθησαν, προθυμεῖται νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. ἀλλὰ καὶ τότε ὄχι κατὰ τρόπον καὶ λόγον ἄνεσικον, ἀλλὰ μετ' εὐσημεσύνης καὶ ἰλαρότητας καὶ ἀνθρωπότητος [*], καὶ ἀπλῶς, ὡς ἐπιθυμεῖ ἀδελφῶς ἀδελφὸν νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν πλάνην.

Ἡ ἀληθῶς φιλοσοφῶν λαλεῖ καὶ γράφει με σικπὸν, ὄχι νὰ ἀρέσῃ τὸν ἀπαιδεύτον ὄχλον, τοῦ ὁποῦ τὴν τιμὴν στουάζεται ὡς τιμὴν κακοῦ κριτοῦ, ἀλλὰ νὰ ὠφελῆσῃ τὴν πατρίδα του καὶ ἂν ἡ πατρίς του κατὰ δυστυχίαν δὲν ἔγῃ πλὴν ὀλίγους ἢ καὶ μόνον ἓνα πρόσφορον κριτὴν τῶν, προτιμᾷ τούτου τὴν σιωπηλὴν ψῆφον, παρὰ πύλλων ἀνθρωπιστικῶν κρότον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠδύνονται τῶν σοφιστῶν τὰ ὦτα.

Ἄλλ' εἶναι ταχα ἱκανὸς ὁ πληθυσμὸς τῆς παιδείας, νὰ προσενηθῇ τὴν ὀρθὴν περὶ τῶν πραγμάτων κρίσιν, καὶ νὰ διακρίνῃ τὸν σοφιστὴν ἀπὸ τὸν ἀληθῆ φίλον τῆς σοφίας, ὄχι βέβαια, ἐὰν ὁ πληθυσμὸς τῆς παιδείας δὲν διορθώσῃ ἐνταυτῷ καὶ τὴν παιδικὴν ἀνατροφήν. Δι' ὅρθαι δόξαι, ἀρετὴ σοφία τοῦ κοινῶ λαοῦ, τότε μόνον εἶναι στοθεαί, ὅταν τὰς ἀποκτήσῃ σύνωρα εἰς αὐτὴν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

ΠΡΙΑΪΝΗΤΟΣ.

Κατὰ τὰ σύνορα τῆς Αὐστριακῆς Σελεσίας πλησίον τοῦ πολυγίνου Φραυδάλδου, κεῖται τὸ χωρίον Γρεϊφμέβεργον (Greifenberg) ἐπὶ τοῦ κατηφόρου λόφου τινος δασώδους, ὅστις ἐπὶ πολὺ κρύπτει αὐτὸ ἀπὸ τὰ τῶν ὀδοιπόρων ὄμματα. Τὸ χωρίον τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ πατρίς τοῦ περιφημοῦ ἀνδρός, ὁποῖος ἐπιχειροῦμεν μικρὰν ταύτην βιογραφίαν. Τὰς παιδιάδας τῆς Σελεσίας αἰτινες, ἐκ Νότου πρὸς Βορρᾶν ἐκτεινόμεναι δι' ἐλαφρῶν καμπυλώσεων συγγένονται μετὰ τῶν ἐπαρχικῶν τῆς Πολωνίας δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ φύσις ἐξήντηλασεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς στολιζουσα αὐτῆς. Τσαῦτα εἶναι τὰ ἄωρα, τὰ ὁποῖα πρὸς τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα προσφέρονται.

Εἰς τὸ Γρεϊφμέβεργον λοιπὸν τοῦτο, εἰς τόσον τοσούτον ὑπὸ τῆς φύσεως εὐεργετηθέντα ὡς ἐξ εὐτυχῶς συμπτώσεως, ἐγεννήθη ὁ τῆς Ἰδιοθεραπείας εὐρέτης Πριαΐνητος [Πριέσνιτο], τὸν ὁποῖον δυνάμεθα χωρὶς ὑπερβολῆς νὰ συγκαταριθμῶμεν μετὰ τῶν εὐεργετῶν τῆς κοινωνίας, καὶ τοῦ ὁποῦ το ἐιδικὸν πνεῦμα κατάρθωσεν ν' ἀναπτύξῃ νέον κλάδον τῆς τοῦ θεραπεύειν τέχνης.

Γεννηθεὶς ὑπὸ χωρικοῦ τινος, μόλις ἔμαθε ν' ἀναγνώσκει καὶ νὰ γράφῃ, καὶ ἴσως εἰς τὴν ἀπαιδευσίαν του ταύτην χρεωστῆ τὴν Ἐφεύρεσιν καὶ τὴν φήμην του. Ἄλλ' ἡ ὀξύνοια, ἡ ὀρθὴ κρίσις, ὁ ἀφελὴς αὐτοῦ χαρακτήρ καὶ ἡ

[*] Ἡ Παιδεία ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἀνθρωπότης.

ελικρινής καρδιά, πρὸς δὲ καὶ ἡ σταθερὰ καὶ ἐπιμονὴς θέλησις, ὅλαι αὐταὶ λέγονται αἰ λωμπραὶ ιδιότητες ἀνεδίξαν αὐτὸν ἄνδρα ἔξοχον καὶ ἀνώτερον πάντων τῶν ἄλλων, εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν γενέθλιον αὐτοῦ τόπον (τὸν ὁποῖον καὶ μέχρι τῆς σήμερον κατοικεῖ) παρὰ τὸ ῥῆτον τὸ λέγον „ οὐδεὶς προφήτης ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. “

Κατ' ἄρχαίς μὲν ἦτον ἀσήμαντος ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὅστις κατεγίνετο εἰς μικρὸν τι ξηνοδοχεῖον, τὸ ὅποιον εἶχε, καὶ εἰς τὸ καλλιεργεῖν κτημᾶ τι, τὸ ὅποιον ὑπῆρξεν ἡ πατρικὴ αὐτοῦ κληρονομία, τὸν μετεχειρίσθη ὡς συμβουλεύον. Διγγοῦνται δὲ μέχρι τῆς σήμερον ἐν Γρεϊφμπεργμῷ ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατεγίνετο εἰς τὸ θεραπεύειν τὰ ζῶα, αἱ δὲ εἰς τοῦτο ἐπιτυχίαι αὐτοῦ ἐπρόδιδον τὴν κλίαιν, τῆς ὁποίας σήμερον δρέπομεν τοὺς καρπούς· οἱ γεωργοὶ ἤρχοντο ἀπὸ τόπους μεμακρυσμένους νὰ λάθωσι τὴν συμβουλήν του. Ταῦτα δὲ ὑπῆρξαν τὰ προοίμια τῆς φήμης, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐπαξίως μετὰ ταῦτα ἀπέκτησε.

Συμβὰν τὰς δυσαρεστέρας δυνάμενον νὰ λάθῃ συνεπειὰς προώρισε τὸ μέλλον του. Κατὰ τὸν καιρὸν τῆς χοροτοκίας, ἐνῶ ὁδήγει τὴν ἄμαξαν ἐλακτίσθει ὑπὸ τοῦ ἵππου εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀναίσθητος ἔπεσεν ὑπὸ τὸν τροχόν ὅτε δὲ οἱ γείτονες ἐδραμον νὰ τὸν βοηθήσωσιν, αἱ δύο του πλευραὶ ἦσαν τετραυμέναι. Δύο ἰατροὶ τοὺς ὁποίους εἶχον προσκαλέσει ἐκ τοῦ Φραυβάλδου, ἔκρινον ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο σοβαρώτατον, ἔδωσε καθείς κατὰ τὴν συνήθειαν μακρὰς διαταγὰς, καὶ μόνον κατὰ τοῦτο ἔμειναν συμφωνοί, ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἔσεται φιλάσθενος καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν, τὸ ὅποιον φοίηκν ἐπρόξενησεν εἰς αὐτόν. Δὲν ὑπετάχθη ὁμως εἰς τὴν καταδίκην του, διότι ἡ ὀξύνοια καὶ ὀρθὴ κρίσις του εἶχεν ἀνακαλύψει πολλὰ μυστικά, ἀλλ' ἠθέλησε καὶ εἰς ἄλλα νὰ καταφύγῃ μέσα, καὶ ἐπεχείρησε μόνος τὴν θεραπείαν του.

Μόλις εἶχον ἀναγνωρῆσει οἱ ἰατροὶ, κατῳρθωσεν, ὑπερνεκρῶν τοὺς πόρους διὰ τῆς γενναϊότητος, νὰ συρῆθῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μετὰ κόπου προσηλούμενος ἐπὶ τινος ἀκινήτου ἐπίπλου, ἐπροσπάθει ν' ἀνυψώσῃ τὰς τετραυμένας αὐτοῦ πλευράς, καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ μόνος τὸν καταρτισμὸν αὐτῶν. Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ ἀτρόμητος ἀσθενὴς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κλίνην του, ἐπέθεσεν ἐπὶ τῶν πληγῶν του σπόγγον πλήρη ψυχροῦ ὕδατος, καὶ περιετύλιξε τὸ στήθος του διὰ πανίου ἐβρεγμένου, ἀντὶ δὲ πτισάνης ἔπιεν ὕδωρ ψυχρὸν ἀνὰ μικρὰς ποσείας. Ἰνα δὲ προλάβῃ τὴν φλόγωσιν καὶ τὴν θερμὴν, ἠκολούθησεν αὐστηρὰν δίαιταν καὶ ἐκράτησεν ἄκραν σιωπὴν. Ἀφοῦ μετ' ἀκριβείας καὶ ἐπιμονῆς ἠκολούθησε τὸν τρόπον τοῦτον, μετὰ ἐξέδωμάδας οὐχὶ μόνον ἰατρεύθη, ἀλλὰ καὶ νέον θεραπείας τρόπον εὗρηκε.

Τοῦτο πάντας ἐξέπληξε καὶ ἡ θεραπεία μέγαν ἔκαμε κρότον. Πλήθος χιλῶν συνέβρευσαν εἰς Γρεϊφμπεργγον, ὃ δὲ Πριαϊντὸς ἀνεπαισθήτως ἔγινεν ἰατρός. Ἀλλ' ὡς εἴπομεν ἦτον ἀνθρώπος ἰσχυρὰς θελήσεως καὶ ἀγαθῆς καρδίας· δὲν ὠπισθοδρόμησε λοιπὸν ἀπέναντι τῶν χρεῶν καὶ τῶν κινδύνων τοῦ ἀπρόοπτου αὐτοῦ σταδίου του.

Ἐφάνετο δὲ πρὸ πολλοῦ ἐκ τῶν ἐνασκολήσεων τῆς ζωῆς του εἰς τοῦτο προορισμένος. Τὸ 1826 ἤρχισε νὰ ἐκτείνῃ τὴν μέθοδον τὴν ὁποίαν κατ' ἄρχαίς ἐπὶ μόνου ἑαυτοῦ του εἶχε δοκιμάσει καὶ ἐπὶ τῶν ζώων. Ἐσπούδαζε μετὰ προσοχῆς τὰ ἀποτελέσματα τῆς χημείας τοῦ ὕδατος ἐπὶ τοῦ σώματος, μετεχειρίζετο τὰς ἀπονίψεις, ἐν-

τρίψεις καὶ ἐπιστάξεις, καὶ διώριζε τὴν πόσιν αὐτοῦ· καθήκον δ' ἀνεκάλυπτε τὰς ποικίλας ὠφελείας, τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ παράγῃ πρὸς ἰατρείαν πολλῶν χρονικῶν ἀσθενειῶν, τὸ μέτρον τοῦτο, τὸ τοσοῦτον φυσικὸν ὅσον καὶ παρημελημένον.

Ἀλλ' ἴσως ὁ Πριαϊντὸς δὲν εἶναι ὁ πρῶτος ἀνευρῶν τὴν ιδιότητα ταύτην τοῦ ὕδατος, διότι καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ὁ Ἴπποκράτης, ὁ Γαληνός, ὁ Ἀθικένας καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ Ὄφμανος, ὁ Βράων ὁ Βαγλίτης, ὁ Ἰρτιος ὁ Wright, ὁ Τισσότης, ὁ Ρεκαμῆριος (Racamier) ὁ Δυπέτριος (Dupuytren), καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουσι τὴν μνήμην, δὲν ἠρήθησαν τὴν θεραπευτικὴν τοῦ ὕδατος ιδιότητα. Ἀλλ' ὁ πρῶτος οὗτος ἐπιτυχῶς μετεχειρίσθη αὐτὸ εἰς διαφόρους θερμοκρασίας καὶ διὰ διαφόρους διαθέσεις τοῦ σώματος, εἰς τὰς ὁποίας ἀντὶ ὠφελείας, πᾶς τις ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι βλάβην ἤθελον προξενήσει. Εἰς ὀλίγα λοιπὸν ἔτη ἀπέχλασε μεγάλην φήμην, τῆς ὁποίας ἄλλως ἐφάνετο ἄξιος. Μετὰ τινος δὲ τῶν συγγενῶν του, τὸν ὁποῖον συμπαρέλαβε, μετέβαιναν ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀσθενεῖς, ἔτι δὲ καὶ τὰ ζῶα αὐτὰ πρὸς ἐνθύμησιν, φαίνεται, τῶν πρώτων αὐτοῦ δοκιμῶν. Διαβαίνοντα δὲ, πλήθος ἀσθενῶν περιεκύκλου, καὶ ἔκραζον: Κύριε, ἰατρεύσον μας!

Ἀλλ' αἱ Σχολαὶ καὶ αἱ Ἀκαδημίαι εἶναι φθονεραὶ καὶ ταχέως ἢ τοῦ Πριαϊντῆτος δόξα διήγειρεν ἀμισθολίαν εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἰατροὺς ἀπὸ φθόνου πρερροχόμενας. Καταμνησθεὶς ὡς ἐπικίνδυνος ἀγύρτης, πολλὰκις κατεδιώχθη ὑπὸ τῆς Πρωστικῆς ἀστυνομίας, τολμήσας δὲ νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς Αὐστριακῆς Ἐπικρατείας, δις καὶ τρίς προσεκλήθη εἰς τὰ δικαστήρια. Ἡ μέθοδός του ὑπέστη αὐστηρὰν ἐξέτασιν, ἠρεύνησαν καὶ τὰ παραμικρότερα, ἐπιμελῶς δ' ἐζήτησαν τοὺς σπόγγους, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο, ἕως οὗτου ἐβιάσθησαν νὰ ὀμολογήσωσι τὸ ἀβλαβὲς τῆς ὑδροθεραπείας. Ἀθωωθείς δὲ εἶπεν εἰς τοὺς δικαστὰς· Ἐπειδὴ ἠθέλησαν νὰ εἴπωσι, ὅτι οἱ σπόγγοί μου ὑπέκρυπτον ἄλλο τι φάρμακον, δὲν θέλω πλέον τοὺς μετεχειρισθῆ, ἀλλὰ θέλω πράττει τὴν ἐντριψὴν διὰ τῆς χειρὸς μου.

Πολλὰκις ἔγινεν λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν αἰλὴν τῆς Αὐστρίας, ἐπισήμοι δὲ τινες ἤρχισαν νὰ μακαρίζωσιν ἑαυτοὺς, διότι εἶχον μετεχειρισθῆ τὸ σύστημα. Τέλος τὸ πρᾶγμα ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Αὐτοκράτορος ὃ δὲ ἠγεμὼν οὗτος θελήσας νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀληθείας, ἔπεμψεν εἰς Γρεϊφμπεργγον τὸν ἰατρὸν αὐτοῦ Τურκεμιν (Turquem), μέλος τοῦ Αὐλικοῦ συμβουλίου, ὅστις ἐπιστρέψας εἰς Βιέννην ὠμολόγησε μετ' ἀμεροληψίας, ὅτι εἶχεν ἰδεῖ καὶ παρατηρήσει, καὶ ὅτι εἶχε κάμει τὴν δοκιμὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του· ἡ δὲ ἐκθεσίς του αὕτη ἔγινεν αἰτία τοῦ νὰ λάθῃ ὁ Πριαϊντὸς, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὁποίου εἶχε κάμει ὅλας τὰς δοκιμὰς, Αὐτοκρατορικὸν διπλωμα, δι' οὗ τῷ συνεχώρειτο νὰ θεραπεύῃ πάντα ἀσθενῆ, οὐδὲν ὁμως ἄλλον ἰατρικὸν μετεχειριζόμενος, καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ ἐπιχειρήσῃ χειρουργικὴν πράξιν.

Τοῦτο ἀφοῦ κατορθωθῆ δὲν ἔμεινεν εἰς τὸν Πριαϊντὸν παρὰ νὰ δρέψῃ τοὺς καρπούς τῶν κόπων του. Ἡ ἐκδοκιμασία αὕτη τῆς αὐλῆς ἔγινεν αἰτία ν' αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς αὐτὸν προστρεφόντων ἀσθενῶν. Ἰατροὺς δὲ πλουσιωτάτα ὑποκειμένα, τὰ ὅποια πολλὰ τῷ ἐπρόσφερον ὡς δείγματα εὐγνωμοσύνης, ἂν καὶ οὐδεμίαν παρὰ

τῶν ἀνκριθιμάτων ἀσθενῶν ἀμοιβὴν ἀπῆται, κατήτησεν ὑπερπλοῦτος καὶ ἔχαιρε Τιμασιωτικὰ δικαιώματα. Πλούσιος δὲ γενόμενος δὲν ἐλησύνησεν ὁποῖος πρὶν ἦτο, ἀλλὰ ὡς καὶ πρότερον, πολλάκις ἐπεσκέπτετο καὶ ἔτρευε τὰ κτήνη τοῦ γείτονος αὐτοῦ γεωργοῦ, τοῦ ὁποίου εἶχε διαμνεῖν φίλος.

Ἡ ὑδροθεραπεία δὲν ἀνθεὶ τώρα ὀλιγώτερον ἢ ἐπὶ τοῦ Ἐφευρετοῦ αὐτῆς. Τὸ 1830 ὁ Πριαίντος ἠρίθμει μόνον 60 ἀσθενεῖς, τὸ 1835, 342, τὸ δὲ 1840, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν κλιζήθη εἰς 1576. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης ὁ Πριαίντος δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ τοὺς αὐξήσῃ, διότι ἤθελε νὰ ἐπιστέπτηται πάντας μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς. Ὁμοια δὲ τοῦ ἐν Γριεφεμβέργῳ καταστήματα συνεστήθησαν οὐχὶ μόνον εἰς διαφόρους τῆς Γερμανίας χώρας, ἀλλ' εἰς τὴν Σαβοΐαν, τὸ Βέλγιον καὶ αὐτὴν τὴν Ἀγγλίαν.

Καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν ἔτι, ὅπου συνήθως ἀποστρέφονται τὰς ἐπιστημονικὰς καινοτομίας συνεστήθησαν ἐσχάτως πολλὰ ὑδροθεραπευτικὰ καταστήματα εἰς Λούγδουνον, Τροϊάν, [Lyon, Troye]. Παρισίους καὶ Νευίλλον.

Γ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ο ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ.

Ἦνίστε οἱ νομιζόμενοι σοφοὶ καὶ συνετοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν ἢ πράττουσιν ἄσσοφα καὶ ἀτύνετα, καὶ ἐξ ἐναντίας οἱ φαινόμενοι παράφρονες ἔχουσιν ἐνίστε λόγους καὶ ἔργα ἐμφρόνων. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ἐν τοῖς αὐτονομουμένοις Ἕλλησιν ὁ φημιζόμενος ἐπὶ Κυβερνήτου καὶ Ἀντιβασιλείας φρενοδραβῆς Σπυρίδων ὁ Λευκάδιος, περὶ οὗ διεγροντο πολλὰ, ἐξ ὧν σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰ ἐφεξῆς.

Ἀναβῆς ποτὲ ἐπὶ λίλου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων ὁ Σπυρίδων οὗτος ἐφώναζε πολλάκις, θεωμένων καὶ ἀκούοντων πολλῶν κοινολιτῶν. Ἀθηναῖοι, ὦ Ἀθηναῖοι, φρεῦ! ποῦ εἰσθε βρεῖ Ἀθηναῖο! Προσελθόντες λοιπὸν εἶπον τινὲς τῶν ἐντοπιῶν Ἀθηναίων, [τουτέστι τῶν πλαιῶν κατοίκων τῆς πόλεως], ἰδοὶ ἤλλαμεν, τί μᾶ, θέλει; Ὡ τῆς ἀβελιότητός σας, τοὺς ἀπεκρίθη ὁ Σπυρίδων, ἐγὼ δὲν φωνάζω σὰς, ἐπειδὴ δὲν εἰσθε σεις οἱ Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ τοὺς παλαιούς, τοὺς προπάτοράς σας, διὰ τὰ ἴδωσι τὴν κατάστασίν σας.

Ἄλλοτε ὁ Σπυρίδων ἐλθὼν εἰς Ξενοδοχεῖον ἐν Ἀθήναις μετὰ σκύλλου Πευσρικοῦ, ἐζήτησεν εἰς χωριστὸν δωμάτιον δύο ἀνθρώπων φαγητὸν, τὸ ὁποῖον πληρόσας, παρήγγειλε τὸν σκύλλον νὰ σταθῇ πιστὸς φύλαξ τῆς τραπεζῆς, μέχρις οὗ ἐπιστρέψῃ, ἵνα συμφάγωσι, καὶ ἀνεχώρησε, κλείσας τὴν θύραν. Ὁ σκύλλος, εὐρεθείς μόνος ἐν τῷ θαλάμῳ, κατέφαγε καὶ κατεσκόρπισε τὰ φαγητά. Ἐπανελθὼν μετ' ὀλίγον ὁ Σπυρίδων ὀργίζεται, ἐπιπλήττει τὸν σκύλλον διὰ τὴν ἀβιάθειαν καὶ ἀπληστίαν του καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδειρεν ἀνιλεῶς ἐπιλέγων μωρὲ σκύλλε, κίμριες καὶ σὺ, ὡς τοὺς οὐμπατριώτας σου τοὺς Πανταροῖς. Ἐγὼ σὲ εἶπα νὰ φυλάξῃς τὰ φαγητά, ἕως νὰ καθίσωμεν ὀμοῦ, καὶ σὺ ἐντοσοῦτόν τὰ κατέφαγες καὶ τὰ κατεσκόρπισες. Ταῦτα δὲ λέγων πολλάκις καὶ κτυπῶν, ἀπεδίωξε τὸν σκύλλον, γελώντων τῶν περὶ αὐτοῦ.

θέντων, καὶ μὴ κατανοούντων πάντων τὴν ἰδέαν τοῦ Σπυρίδωνος.

Ἄλλοτε ὁ Σπυρίδων εἰκονίσας ἀξιωματικὸν ἀνδρᾶ ἐν ὄστρακῳ πίνας, περιέφερεν αὐτὴν, ἀνητημένην ἀπὸ τῆς ζώνης. Ἐρωτῶμενος δὲ τί σημαίνει ἡ εἰκὼν αὐτῆ καὶ τὸ ὄστρακον; ὦ ἀνόητοι, ἔλεγε, δὲν καταλαμβάνετε; Εἶναι ὁ Βασιλεὺς ἐκθροισμένος εἰς τὴν πείναν, ἐνοῶν τὴν μικρότητα καὶ πενίαν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἡγεμονικὴν πικυτέλειαν.

Διὰ ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα νομοθεῖς ὁ ἄφρων Σπυρίδων ὑπὸ τοῦ ἐμφρονος Διοικητοῦ τῶν Ἀθηναίων, ὅτι ἀντιπολιτεύεται κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, προσεκλήθη, ἐπεπλήχθη καὶ ἐξορίθη εἰς τὴν Αἴγιαν, διαταχθεὶς αὐτολεξεῖ, νὰ μὴ πατήσῃ πλέον εἰς τὰ γῶματα τῶν Ἀθηναίων. Ὑπόσχεται τοῦτο ὁ Σπυρίδων καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπανέρχεται εἰς τὸν Πειρεῖα, ἔχων τὰ πέδιλα γέμοντα γῆς ἐξ Αἰγίνης. Συλληφθεὶς λοιπὸν προσάγεται εἰς τὸν Διοικητὴν, ὅστις χαλεπαίνων ἠρώτησεν αὐτὸν, διατί ἤλθε πάλιν, ἀφ' οὗ ὑπέσχεσθαι νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας; Καλὲ Διοικητά μου, τὸν λέγει ὁ Σπυρίδων. Ἐρθοῦνταί τί μὲ εἶπες; μὲ παρήγγειλες νὰ μὴ πατήσω τὸ γῶμα τῶν Ἀθηναίων, πληρὸν τοῦτο, σὲ βεβαίως, τὸ ὁποῖον ἔχω καὶ πατῶ εἰς τὰ πέδιλά μου εἶναι γῶμα τῆς Αἰγίνης καὶ ὄχι τῶν Ἀθηναίων.

ΘΗΒΑΣΙΟΝ.

Ἡ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσι παλαιὰ Ἑλληνικὴ πολίχνη τῆς Φρυγίας Θηβάσιον, κειμένη παρὰ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Σαγαρίου [Σακκαρία] ποταμοῦ, τοῦ ὀρίζοντος τὴν Φρυγίαν ἀπὸ τῆς Βιθυνίας κατὰ τινὰς τῶν παλαιῶν συγγραφέων, ἀπέγυσα δὲ ὡ, 10 ὥρας ἀπὸ Δορυλαίου [Ἐσκήσεχερ] πρὸς ἀνατολάς, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη κοιτίς ἡ ἀρχὴ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, [ὡς εἶπομεν ἐν τῇ περὶ τῶν Ὀθωμανῶν Σουλτάνων ἐκθέσει τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ τῆς Ἰωνικῆς Μελίσσης], παραχωρηθεῖσα περὶ τὰ τέλη τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος ὑπὸ τοῦ τελευταίου Σουλτάνου τῆς μωαμεθανικῆς τοῦ Ἰκονίου ἡγεμονίας, [ἐκτεινομένης μέχρι τοῦ Σαγαρίου πρὸς δυσμὰς], εἰς τὸν Ἐρθόγυλον, πατέρα τοῦ Ὀθωμάνου ἢ Ὀσμάνου, τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Ὀθωμανικῆς Μοναρχίας, διὰ κατοικίαν καὶ ἀύλαυσιν αὐτοῦ τε καὶ τῶν περὶ αὐτὸν Τούρκων. Ἀποθνήσκοντα δὲ ἔπειτα ἐν Βυζαντίῳ, ὅπου ἦτο φυγάς, τὸν Σουλτάνον ἐκείνον, λεγόμενον Ἀλτίνδινον, διεδέχθη ὁ στρατάρχης αὐτοῦ Ὀσμάνης ὁ Ἐρθογύλου, μὴ ἀντιποιομένου τῆς ἡγεμονίας ἄλλου τιτὸς ἰκανωτέρου μουσουλμάνου ἐν μέσῳ τῶν Ταταρικῶν προσβολῶν καὶ τῶν δικαίων ἀντιποιήσεων τοῦ χριστιανικοῦ Βυζαντίου, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν κυριότητα ἀνῆκε πρότερον πᾶσα ἡ Μικρασία.

Τὸ Θηβάσιον λέγεται νῦν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν κατὰ τὸν Κράμμερον καὶ τὸν Χάμηρον Σογούτ-σοῦ, τουτέστιν Ἰτέας ὕδωρ, ἴσως ἕνεκα πηγῆς τινος αὐτίθι, σκιαζομένης ὑπὸ τοῦ δένδρου τούτου. Ἐν Θηβάσίῳ ὑπάρχει καὶ ὁ τάφος τοῦ Ὀσμάνου, τοῦ πρώτου